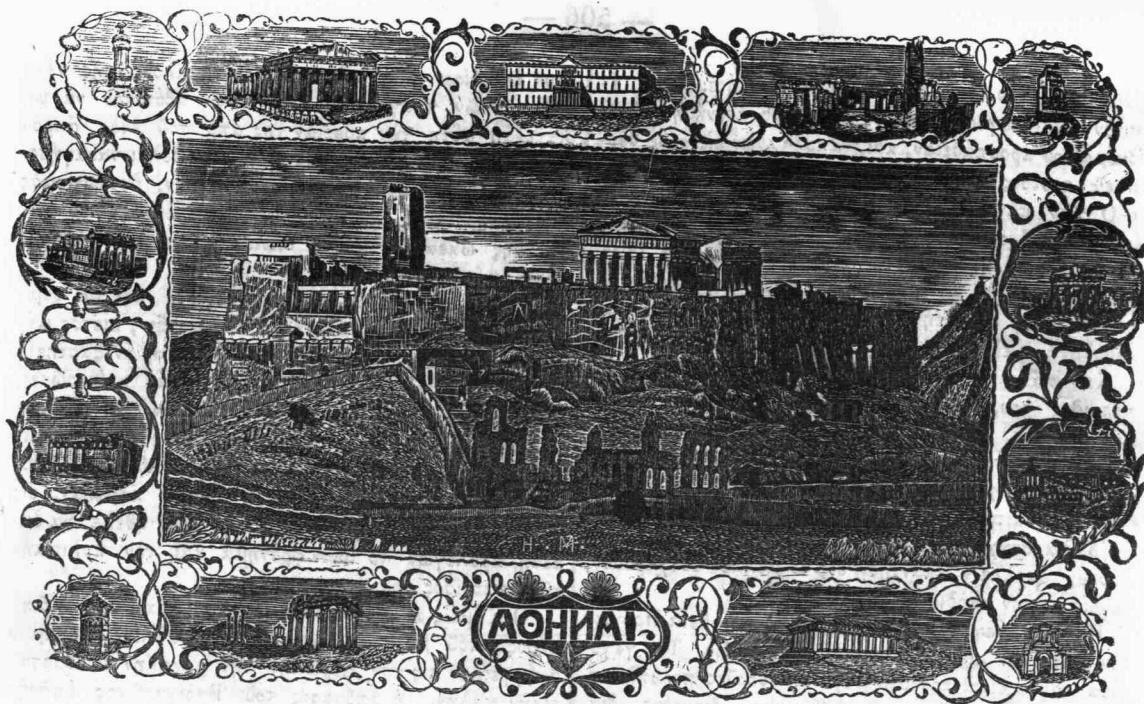

ΠΕΡΥΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 94.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Δ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 45 ΙΟΥΛΙΟΥ 1854.

ΓΥΙΖΩΤΟΥ ΒΑΣΙΛΚΤΩΝ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Ῑπο Π. Ι. Χαλικοπούλου.

(Συνέχεια Ῑδε φυλλάδ. 93.).

—ο—

Εἰς τινὰς ἐπαρχίας, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Πενσυλβανίας, εἰς τῶν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ δημοσίου χρέους ἐπιβληθέντων φόρων ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς στάσεις καὶ ταραχάς· συναθροίσεις δὲ πολυάνθρωποι ἐδήλωσαν ὅτι θέλουν ἀρνηθῆ τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου τούτου. Ὁ Βασιγκτὼν τότε εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ γνωστοποιήσῃ ἐπισήμως, ὅτι οἱ νόμοι πρέπει νὰ ἐκτελεσθῶσιν. Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ βουλευτικὰ σώματα ἤρχισε νὰ ἐκλίπῃ πλέον ἢ πρὸς τὴν κυβέρνησιν παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χορηγηθεῖσα σταθερὰ καὶ ἐνεργὸς ὑποστήριξις. Αἱ κατὰ τοῦ Ἀμιλτῶνος προσβολαὶ ἀπέβαιναν, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, σφοδρότεραι· ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπετύγχανε μὲν εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ αἰτιάσεις, ἀλλὰ καὶ αἱ προτάσεις αὐτοῦ δὲν ἐγίνοντο πάντοτε παραδεκταί. Τελο-

σπάντων, καὶ πρὸς τὸν ἴδιον Βασιγκτῶνα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων προσεφέρθη πάντοτε μὲ σέβας καὶ ἀγάπην, δὲν ἐφαίνετο πλέον τοσοῦτο εὐνους καὶ φιλικῇ, ὥς πρότερον· ὥστε, τὴν 22 Φεβρουαρίου 1793, ἡμέραν τῶν γενεθλίων του, ἡ περὶ διακοπῆς τῆς συνεδριάσεως ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν πρότασις, χάριν τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπισκέψεως, πολεμηθεῖσα ζωηρῶς, μόλις ἔγινε παραδεχτὴ διὰ πλειοψηφίας εἰκοσι καὶ τριῶν ψήφων.

Τὴν ἄγρυπνὸν τοῦ Βασιγκτῶνος δευδερκειαν δὲν διέφευγε κἀνὲν τῶν γεγονότων, κἀνὲν τῶν συμπτωμάτων τούτων. Ἡ κλίσις αὐτοῦ πρὸς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ τὴν εἰς τὸ Μουντ-Βερνὸν ἀνάπαυσίν του ἤρχισε ν' αὐξάνῃ. Ἡ προηγουμένη ἐπιτυχία, ἀντὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, τοῦ ἐπροξένει περὶ τοῦ μέλλοντος δειλίαν. Μετριοφρόνως, ἀλλὰ περιπαθεῶς κηδόμενος τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπολήψεως καὶ δόξης, δὲν ἤθελε μηδὲ κατὰ μικρὸν νὰ ἐλαττωθῶσιν αὐταί. Αἱ ἀπαιτήσεις ὅλου τοῦ λαοῦ δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ τὸν καταπέσωσι ν' ἀποφασίσῃ τι δριστικῶς· τὰ μόνα αἰτία τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ κλονίσωσι τὴν φρόνησιν καὶ τὰς κλίσεις του, ἦσαν κυρίως, ἡ πρὸς ἑαυτὸν πεποίθησις, τὸ κοινὸν καλὸν, τὸ πρόδηλον συμφέρον τῶν πραγμάτων, ἡ ἐπιθυμία, ἡ μᾶλλον τὸ καθήκον τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο νὰ καταστήσῃ ἐτι μᾶλλον ὠφέλιμον καὶ διαρκές τὸ μόλις ἀρ-

ἐξάμενον ἔργον του. Ἐδασάνιζε καὶ ἐσυζήτει καθ' ἑαυτὸν τοὺς λόγους τούτους μὲ ὄλους ἀσυνήθη εἰς τὸ ἰδιωματὶ τοῦ προσπάθειαν, καὶ, ἀποκρίνων εἰς τοὺς θεοφιλεῖς τούτους διαλογισμούς του, ἔλεγεν ἐπὶ τέλους: « Ὁ τῶν πάντων Κύριος, καὶ κυριαρχικῶς τὰ πάντα ἐν τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ κυβερνῶν, ἠδούκησε νὰ μοὶ φανῇ μέχρι τοῦδε βοηθός. Καὶ τώρα ὅτε, μετ' ὀλίγον ἰσως, θέλω προσκληθῆναι νὰ ἐκφράσω τὴν σπουδαίαν ταύτην ἀπόφασίν μου, ἔχω τὴν πεποίθησιν ἐπίσης ὅτι θέλει μὲ καθοδηγήσει εἰς τοῦτο, ὥστε διόλου νὰ μὴ παρεκτραπῶ ».

Καὶ πάλιν ἀναγορευθεὶς παμψηφεί κυβερνήτης τῆς πατρίδος του, ἀνέλαβε τὸ βαρύντατον τοῦτο φορτίον, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα τῆς ἀφιλοκερδείας καὶ τῆς γενναιοφυχίας, ἀλλ' ἔχων, ἰσως, ὀλιγωτέραν πεποίθησιν παρὰ πρότερον, μ' ἄλλην τὴν προηγουμένην ἐπιτυχίαν του.

Ἀλλὰ συγχρόνως, προαίσθημα βάσιμον περὶ τῶν ὁποίων ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ μέλλον δυσχερεῖων, ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν του.

Πολλῶν γεγονότων τὴν κατάληψιν ἡ θεία Πρόνοια δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς συγχρόνους αὐτῶν. Τὰ γεγονότα ταῦτα εἶναι τοσοῦτο μεγάλα, τοσοῦτο πολὺπλοκα, ὥστε, ἀνώτερα ὄντα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, διαφεύγουν αὐτὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, καὶ ὅταν ἀκόμη φανερωθῶσι, μένουν ἐπὶ πολὺ δυσνήτα καὶ ἀσαφῆ, καταπτόμενα ἀπὸ τὸ σκότος ἐντὸς τοῦ ὁποίου προπαρσκευάζονται τὰ τολημήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀποφασίζουν τὴν τύχην τοῦ κόσμου.

Ἐν τῶν τοιούτων γεγονότων ἦτον καὶ ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις. Ποῖος κατεμέτρησεν αὐτήν; Ποῖον ἐκ τῶν φίλων ἢ ἐχθρῶν, ἐκ τῶν πανηγυριστῶν ἢ κατηγόρων αὐτῆς, δὲν ἔφευσε πολλαίς καὶ τὴν περὶ αὐτῆς γνώμην καὶ τὰς προσδοκίας.

Ὅταν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ κοινωνία συγκινηθῶσι καὶ ὑψωθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτο, τότε ἀναφαίνονται πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ ἀνθρώπινος νοῦς μῆτε νὰ φαντασθῇ δύναται, μῆτε νὰ ὑπολογίσῃ.

Ἐκ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπανάστασεως ἐκεῖνης, ὁ Βασιγκτῶν προεῖδεν ὅτι ἡ πείρα ἐδειξε μετὰ ταῦτα εἰς ἡμᾶς. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐπανάστασεως ταύτης, ἀνέβαλε πᾶσαν περὶ αὐτῆς ὀριστικὴν γνώμην, καὶ ἐθεώρει αὐτὴν ἀνεξαρτήτως ὄλων τῶν κομμάτων καὶ ὄλων τῶν παρατηρητῶν, χωρὶς διόλου νὰ προκαταληφθῇ ἀπὸ τὰς προφητείας των, ἢ νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὴν τύφλωσιν τῆς καταφορᾶς καὶ τῶν ἐλπίδων αὐτῶν. « Τὸ συμβάν εἶναι τοσοῦτο ἔκτακτον εἰς τὴν ἀρχὴν του, τοσοῦτο θαυμαστὸν εἰς τὴν πρόδόν του, τοσοῦτο δὲ μεγάλα καὶ πολλὰ δύναται νὰ ᾔῃαι τὰ ἀποτελέσματά του, ὥστε μένω ἔκθαμβος, παρατηρῶν αὐτό. Κάνεις περισσότερον ἐμοῦ δὲν ἐπιθυμῶ τὴν αἰσῶν αὐτοῦ ἐκδασιν· κανεὶς δὲν εὐχεται εἰλικρινέστερον ἐμοῦ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους. . . . Ἄν τὰ πράγματα τελειώσωσιν, ὥς ἀναγγέλλουν αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις, τὸ ἔθνος τοῦτο θέλει εἶσθαι τὸ εὐδαιμονέστερον καὶ τὸ ἰσχυρότερον τῆς Εὐρώπης. Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ πέσις ἦδη τὸν πρώτον παροξυσμὸν, χωρὶς νὰ πάθῃ, φοβούμαι ὅτι οὗτος δὲν εἶναι ὁ τελευταῖος. . . Ὁ βασιλεὺς θέλει πῖαι πικρότητα ποτήρια· αἱ ῥαδιοῦργιαι τῆς βασιλείας καὶ ἡ δυσαρέσκεια τῶν λοιπῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας μελῶν καὶ τῶν εὐγενῶν θέλουν προσενηέσι διαιρέσεις ἐντὸς τῆς ἐθνικῆς συνελύσεως. Ἡ ἀκολασία τοῦ λαοῦ, καὶ τὸ χυθὲν αἷμα θέ-

λουν ἐκφοβίσει τοὺς εἰλικρινεστέρους φίλους τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων. . . . Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ διατρέξῃ αὕτη τὴν πορείαν τῆς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου, καὶ τότε τὸ πλοῖον θέλει ναυαγήσῃ ἐπὶ σκοπέλων ἀφανῶν σήμερον ὄντων, δεσποτισμὸς δὲ, σκληρότερος τοῦ παλαιοῦ, θέλει ἀναφανῇ. . . Ἀχανὴς ὠκεανὸς, χωρὶς διόλου νὰ φαίνεται, γῆ εἰς κἀνὲν μέρος. »

Ἐκτοτε προσεφίρθη πρὸς τε τὰ ἔθνη καὶ τὰ συμβάντα τῆς Εὐρώπης μὲ ἄκραν προφύλαξιν, πιστὸς μένων πάντοτε εἰς τὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας ἡ ἀνεξαρτησία καὶ αἱ ἐλευθερίαι τῆς Ἀμερικῆς εἶχαν καθιερώσει, αἰσθανόμενος πρὸς τὴν Γαλλίαν φιλίαν καὶ εὐγνωμοσύνην, καὶ ἐπιλαμβανόμενος προθύμως πάσης περιστάσεως πρὸς βεβαίωσιν τῶν τοιούτων αἰσθημάτων του. ἀλλ' ἐσιώπα καὶ δὲν ἐξέφραζε γνώμην καμμίαν, ὡς ἂν εἶχε βαρεῖται τινὰ εὐθύνην καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ, προλέγων τὸ ἴδιον φρόνημα καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς πατρίδος του.

Ὅτε ὁμως αἱ δυσχερεῖαι παρουσιάσθησαν, ὅτε ἡ διακήρυξις τοῦ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας πολέμου ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν μεγάλην ἐπαναστατικὴν πάλιν, ἡ ἀπόφασις τοῦ Βασιγκτῶνος ὑπῆρξε καθαρὰ καὶ ἄμσος. Παραχρῆμα διεκήρυξε τὴν οὐδετερότητα τῶν Ὀμοσπόνδων Πολιτειῶν.

« Ἡ πολιτικὴ μου εἶναι ἀπλή. Ἐπιθυμῶ νὰ διατηρῶ φιλικάς σχέσεις μ' ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐξαρτῶμαι ἀπὸ κἀνένα, νὰ μὴν ἀναδεχθῶ κἀνενὸς τὰς διενέξεις, νὰ φυλάξω πρὸς πάντας τὰς ὑποσχέσεις ἡμῶν, νὰ συντρέχω διὰ τοῦ ἐμπορίου εἰς τὰς ἀνάγκας ὄλων ἐν γένει, ἰδοὺ τὸ συμφέρον καὶ τὸ δικαίωμα ἡμῶν. . . . Θέλω ὥστε ἡ Ἀμερικὴ νὰ ἔχῃ ἴδιον σύστημα ἐνεργείας, νὰ γνωρίζῃ ὁ κόσμος ὅτι ἔχει ἴδιαν πολιτικὴν, ὥστε, αἱ Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις νὰ ᾔῃαι καλὰς πεποισμέναι ὅτι ἡμεῖς ἐνεργοῦμεν ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ὅχι ὑπὲρ ἄλλου τινός. . . . Ἡ γενικὴ τῆς Εὐρώπης ἀνατροπὴ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀπλῶς ὡς χίμαιρα. Ἡ φρόνησις μᾶς διδάσκει νὰ συνεθίσωμεν νὰ μὴν ἐλπίζωμεν εἰς κἀνέν ἄλλον, παρὰ μόνον εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ νὰ κρατῶμεν μὲ τὰς ἰδίας ἡμῶν χεῖρας τὴν πλάστιγγα τῆς τύχης ἡμῶν. . . . Εὐρισκόμενοι, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῷ μέσῳ κατακρημνιζομένων ἐξουσιῶν, ἅς ἐπιμεληθῶμεν σταθερῶς νὰ μένωμεν εἰς ὅσιν τοιαῦτα ὥστε νὰ μὴ παρασυρθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν καταστροφὴν των. Κάμμία ἄλλη αἰτία μὴ μᾶς ὠθήσῃ ποτὲ εἰς πόλεμον, παρὰ μόνον τὸ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὀφειλόμενον σέβας καὶ ἡ ὀρθὴ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς ἰδέα, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν ὁ τόπος οὗτος διατηρήσῃ τὴν εἰρήνην ἐπὶ εἰκοσιν ἀκόμη ἔτη, θέλει κατασταθῇ ἱκανὸς, ἔχων ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δίκαιον, νὰ προκαλέσῃ ἀφρόως εἰς πόλεμον πᾶσαν ὁποιανδήποτε δύναμιν, διότι τότε καὶ ὁ πληθυσμὸς καὶ ὁ πλοῦτος καὶ οἱ πόροι τοῦ θέλουν εἶσθαι μέγιστοι. »

Τὸ μέτρον τοῦτο τοῦ Βασιγκτῶνος ἔλαβε τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν. Ὅλοι ἐπεθύμουν τὴν εἰρήνην, καὶ δὲν ἤθελαν νὰ γείνῃ καμμίᾳ ἐξηγήσει, δυναμένη νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀμφίβολον. Τὸ ὑπουργεῖον παρεδέχθη ὁμοφώνως τὴν ἀρχὴν τῆς οὐδετερότητος. Ἀλλ' αἱ εἰδήσεις τῆς Εὐρώπης, ἅμα φθάνουσαι, διεδίδοντο πανταχοῦ ὡς φλόγες. Ἡ γενομένη κατὰ τῆς Γαλλίας συμμαχία προσέβαλε τὰς ἐφορευτικὰς ἀρχὰς τῆς Ἀμερικῆς, ἥτοι τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐθνῶν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συμμαχίας ταύτης

έτέθη ἡ Ἀγγλία, ἥτις ἦτον πρὸς τὴν Ἀμερικὴν, ἐπαχθὴς μὲν, ὡς πρὸ μικροῦ ἐχθρὰ αὐτῆς, ὑποπτος δὲ, ὡς δεσπόσασα αὐτῆς πρότερον. Τὰ ψηφίσματα καὶ οἱ νόμοι τῆς περὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν οὐδετέρων, καὶ τῆς ναυτολογίας, ἦσαν πράξεις ὕβριστικαὶ κατὰ τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῶν συμφερόντων τῶν Ὀμοσπόνδων Πολιτειῶν. Εἰς τὸ μέγα σὺν ὁμοσπονδότητος ζήτημα, ἄλλα ζητήματα εἰδικὰ ἀνεφύρταν, ἀμφίβολα εἰς ἄκρον, καὶ ἱκανὰ ἐπομένως νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς λόγοι ἢ ὡς προφάσεις πρὸς ἔκφρασιν διαφύρων γνώμων, καὶ πρὸς ἐξήγησιν αἰσθημάτων. Ἐπὶ ζητημάτων τοιούτων, ὡς π. χ. ἐπὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν λειῶν καὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς τοῦ περιμενομένου νέου πρέσβευς τῆς Γαλλίας, τὸ ὑπουργεῖον εὗρέθη εἰς διαφωνίαν. Ὁ πρέσβυς οὗτος, ὅστις ἦτον ὁ Ζενέ, ἔφθασε, καὶ κατὰ τὴν πορείαν αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ Καρλεστόν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν, ὁ λαὸς τὸν ὑπεδέχθη θριαμβικῶς. Πανταχοῦ αἱ δημοκρατικαὶ εἰταιρίαι, πολυάριθμοι οὔται καὶ ζωηρότατοι, συνηθοῖζοντο, καὶ, προσκαλοῦσαι αὐτόν, ἐξέφωνον ἐνώπιόν του λόγους. Αἱ ἐφημερίδες διέδιδαν τάχιστα εἰς τὸν τόπον περιγραφὰς τῶν πανηγύρεων τούτων, καὶ τὰς εἰδήσεις τῆς Γαλλίας. Τὸ δημόσιον πᾶθος ἤρχισε ν' ἀνάπτη. Ἀπὸ τὸ αὐτὸ πάθος κυριευθεὶς καὶ ὁ πρέσβυς Ζενέ, καὶ τετυφλωμένος ὢν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ περιπλέξῃ τὰς Ὀμοσπόνδους Πολιτείας εἰς τὸν πόλεμον, χάριν τῆς πατρίδος του, ἐνόμισεν ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα, καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ τολμήσῃ τὰ πάντα, καὶ εἰς ὅλα νὰ ἐπιτύχῃ. Ἐξέδωκε ναυτιλιακὰ ἔγγραφα, ἐναυτολόγησεν ἀμερικανὸν, ἐφώπλισε καταδικαστικὰ πλοῖα, κατεκύρωσε λεῖας, ἐνήργησε τελοσπάτων ὡς κυριάρχης ἐπὶ τῆς ξένης ἐκείνης χώρας, ἐν ὀνόματι τῆς δημοκρατικῆς ἀδελφότητος. Καὶ ὅτε ὁ Βασιγκτῶν, ἐκπλαγείς εἰς ὅλα ταῦτα, ἀλλ' ἄμέσως ἀπορᾶσας νὰ λάβῃ μέτρον τι ὀριστικόν, ἠθέλησε νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα τῆς ἐθνικῆς ἐξουσίας, ὁ Ζενέ ἐκηρύχθη ἀμέσως κατ' αὐτοῦ, ὑποστήριξε τὰς ἀξιώσεις του, ἐξώκειλεν εἰς ὕβρεις, ὑπέθαλψε τὸ στασιαστικὸν πνεῦμα, ἠπέλιψε τέλος πάντων ὅτι θέλει κάμει ἐκκλησίαν τῶν παραπόνων του εἰς τὸν λαόν, καὶ ὅτι θέλει κατηγορήσει ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν πρόεδρον, ὡς προδίδοντα τὰ καθήκοντά του καὶ τὴν γενικὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐλευθερίας.

Κάνεις ἄλλος ἀρχηγὸς ἐπικρατείας δὲν ἐφάνη φειδωλότερος εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐξουσίας, προσεκτικώτερος εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὰς πράξεις του, ὅσον ὁ Βασιγκτῶν. Ἀλλὰ καὶ κάνεις ἄλλος ἐπίσης, ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲν ἔμεινε σταθερώτερος εἰς τοὺς λόγους, τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ δικαιώματά του. Κυβερνήτης ὢν τῶν Ὀμοσπόνδων Πολιτειῶν, ἐκύρυξεν, ἐν ὀνόματι αὐτῶν, καὶ δυνάμει τοῦ συντάγματος αὐτῶν, τὴν οὐδετερότητά των, ἥτις ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ ἀληθὴς καὶ σεβαστὴ, ὡς ἦτον καὶ ἡ ἐξουσία του. Τρεῖς συνεκάλεσε περὶ αὐτὸν τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ ὑπέβαλεν εἰς αὐτοὺς ὅλην τὴν ἀλληλογραφίαν, ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὴν παράδοξον ταύτην διάνεξιν ἔγγραφα, καὶ οἱ ὑπουργοὶ ὁμοφώνως ἀπεφάνισαν ὅτι πρέπει νὰ ζητηθῇ ἀμέσως ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν κυβέρνησιν ἡ ἀνάκλησις τοῦ Ζενέ.

Ὁ πρέσβυς οὗτος ἀνεκλήθη. Ὁ Βασιγκτῶν ἐθριάμβευσε καὶ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ εἰς τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀπαίτησιν του. Οἱ ὁμοσπονδικοὶ, ἀγανακτοῦντες, περιστοίχισαν αὐτόν. Αἱ ἀξιώσεις καὶ αἱ παραφοραὶ τοῦ Ζενέ ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς πολλοὺς τῶν δημοκρατικῶν ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπ' αὐτόν. Ὁ Ἰε-

φερώων δὲν ἐδίστασε διόλου νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν Βασιγκτῶνα καὶ νὰ καταφερθῇ κατὰ τοῦ Ζενέ. Ἡ εὐνοϊκὴ αὐτῆ ἀντίδρασις προώδεε, καὶ ἡ πάλῃ ἐφαινετο φθάνουσα εἰς τὸ τέλος τῆς.

Ἀλλὰ συμβαίνουν νίκαι εἰς τὰς κυβερνήσεις, ἀπαρалаκτικῶς ὡς συμβαίνουν καὶ εἰς τὸν πόλεμον, αἱ ὁποῖαι καὶ θυσίας μεγάλας ἀπαιτοῦν, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφίνου ἐπικείμενον. Ἡ ἐπαναστατικὴ ἐξαφίς, διαδοθεῖσα ἅπασι εἰς τὰς Ὀμοσπόνδους Πολιτείας, δὲν ἔπαυσε διόλου μὲ τὴν πῶσιν ἐνὸς πρέσβευς. Ἀντὶ τὰ πνεύματα νὰ συμφιλωθῶσι, τὰ πάθη νὰ καταπραῖνθῶσιν, ἡ εὐημερία καὶ ἡ γενικὴ μετριοφροσύνη νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς πρότερον, ὅτε ἡ δημοκρατία ἐκαυχᾶτο εἰς τὰς ἀρετὰς ταύτας, δύο κόμματα, ἀλληλομαχοῦντα, εἶχαν καταντήσαι ἀδιάλλακτα μεταξὺ τῶν. Ἡ ἀντιπολιτευσις δὲν περιωρίζετο πλέον εἰς μόνην τὴν διοίκησιν, εἰς μόνα τὰ οἰκονομικὰ μέτρα, εἰς ταύτην ἢ εἰς ἐκείνην τὴν ἀμφισβητουμένην ἐφαρμογὴν τῶν νομίμων ἐξουσιῶν. Ὑπέκρυπτεν αὐτὴ εἰς τοὺς κόλπους τῆς, εἰς τὰς δημοκρατικὰς εἰταιρίας, εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ μεταξὺ τῶν ξένων οἵτινες ἐπεσφωρεύοντο εἰς τὸν τόπον, ἐπαναστατικὴν φατρίαν, φλεγομένην ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀνατροπῆς τῆς κοινωνίας καὶ τῆς κυβερνήσεως, καὶ τῆς τροποποιήσεως αὐτῶν ἐπὶ ἄλλων βάσεων. α' Ὑπάρχει εἰς τὰς ὁμοσπόνδους Πολιτείας, ἔγραφεν ὁ Βασιγκτῶν πρὸς τὸν Λαφαγέτην, κόμμα πολεμοῦν τὴν κυβέρνησιν κατὰ πᾶν βῆμα, καὶ τὸ κόμμα τοῦτο προσπαθεῖ, παρεμβάλλον ἐμπόδια εἰς τὴν ὁδὸν τῆς, νὰ μεταβάλῃ πλαγίως τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς, καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸ σύνταγμα. Τὸ κόμμα τοῦτο δὲν φεῖδεται οὐδενὸς μέσου, θέλον νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Οἱ φίλοι τῆς κυβερνήσεως, οἵτινες ἐπιθυμοῦν τὴν διατήρησιν τῆς οὐδετερότητος καὶ τῆς εἰρήνης, λογίζονται φιλομοναρχικοὶ, ἀριστοκραταί, παραβάται τοῦ συντάγματος, τὸ ὅποιον, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, εἶναι γράμμα νεκρὸν, λέξις ἀνίσχυρος. Κασχῶνται ὅτι αὐτοὶ μόνοι εἶναι φίλοι τῆς Γαλλίας, ἐνῶ δὲν φροντίζουν περὶ αὐτῆς περισσότερον τοῦ Σουλτάνου, καὶ δὲν τὴν ἀγαπῶσιν εἰμὴ διὰ τὰ τέλη των. Κατηγοροῦν τοὺς ἀντιπάλους των, ὡς προσφωλεμένους εἰς τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν, ὡς ἐνεργοῦντας κατὰ τὰ παραγγέλματα τῆς, ἢ ὡς μισθωτοὺς αὐτῆς, ὡς ἐνῶ οὗτοι ἔχουν ἀρχὰς καθαρῶς ἀμερικανικὰς, καὶ δὲν προτίθενται ἄλλο, παρὰ μόνην τὴν ἀκριβῆ τῆς οὐδετερότητος τήρησιν. Ἄν ἡ διαγωγὴ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων θεωρηθῇ μὲ ἀδιαφορίαν, καὶ ἂν ἐνὸς μὲν βασιλεύσωσιν ἡ δραστηριότης καὶ τὸ ψεῦδος, ἂν ἑτέρου δὲ ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ ἀναληγσία, ὁ ἀριθμὸς τῶν ραβιούργων καὶ δυσηρησιστημένων ξένων, οἵτινες ἤλθαν ἐδῶ, καταδικώμενοι ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις των, καὶ οἱ πλείεστεροι αὐτῶν ἀπ' ὅλας τὰς κυβερνήσεις, θέλει βαθμηδὸν αὐξήσῃ, καὶ μόνος ὁ τὰ πάντα γινώσκων δύναται νὰ προείπῃ τ' ἀποτελέσματα. »

Τοῦ κινδύνου τούτου ἐπικειμένου, ὁ Ἰσφερώων, ὅστις πρὸ ἑξήμηνων ἐδήλωσε τὸν σκοπὸν του, καὶ, κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδιο Βασιγκτῶνος, ἀνέβαλε τότε τὴν ἐκτέλεσίν του, μὴν ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἐνεργητικώτερον μέρος εἰς τὴν ἔριδα, ἀπεσύρθη ὀριστικῶς τοῦ ὑπουργεῖου.

Ἡ κρίσις ἦτον ἐπιφοβὸς· ἀναδρασμὸς μέγας ὑπῆρχε καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν· αἱ ὁστικαὶ κομητεῖαι τῆς Πενσυλβανίας ἠρνήθησαν διὰ τῆς βίας τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπὶ τῶν οἰονομικῶν φόρου, εἰς τὸ Κεντικὺ καὶ

τὴν Γεωργίαν ἐπαναστάσεις φιλοπόλεμοι, ὑποκινήθη-
σαι ἰσως ἐξώθεν, ἐξεβράγχσαν, καὶ ὁ λαὸς ἠπειλεῖ νὰ
εἰσβάλῃ εἰς τὴν Λουϊσιανὴν καὶ τὰς Φλωρίδας, καὶ νὰ
ὑποχρεώσῃ τὴν κυβέρνησιν, παρὰ τὴν θέλησιν τῆς, νὰ
ἔλθῃ εἰς σύγκρουσιν μὲ τὴν Ἰσπανίαν. Ὁ κατὰ τῶν Ἰν-
διῶν πόλεμος δὲν ἔπαυε, δυσμεταχειριστος πάντοτε κα-
ταντῶν καὶ ἀμείβολος. Νέα σύνδοξος τῶν βουλευτικῶν
σωμάτων συνεκροτεῖτο, πλήρης σεβασμοῦ πρὸς τὸν Βα-
σιγκτῶνα· ἀλλ' ἡ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων ἐφέρετο
δυσπίστως πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν αὐτοῦ, καὶ εἶ-
χεν ἤδη ἐκλέξει τὸν πρόεδρόν τῆς, ἐκ τῶν ἀντιπολιτευ-
ομένων διὰ πλειοψηφίας δέκα ψήφων. Ἡ Ἀγγλίᾳ ἐπα-
θύμει τὴν εἰρήνην μὲ τὰς Ὁμοσπονδούς Πολιτείας· ἀλλ'
εἴτε διότι ἀμείβαλεν ἂν τὸ σύστημα τοῦ Βασιγκτῶ-
νος ἦθελεν εὐδοκιμήσῃ, εἴτε διότι παρεκινεῖτο ἀπὸ τὴν
γενικὴν πολιτικὴν τῆς, εἴτε διότι ἐκυριεύετο ἀπὸ περι-
φρόνησιν τινα ἀγέρωχον, ἐξηκολούθει πάντοτε τὴν ἰδί-
αν γραμμὴν, καθιστῶσα ἐπαχθέστερα τὰ μέτρα τῆς
κατὰ τῆς ἐμπορίας τῶν ἀμερικανῶν, οἵτινες διὰ τοῦτο
ἔτι μᾶλλον παρωρχίζοντο. « Τὸ πνεῦμα τῆς ὑπεροχῆς
τὸ ὁποῖον, ἔχουσα πάντοτε ἡ Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ, ἐδι-
πλασίασεν ἤδη, διαρκούσης τῆς παρουσίας κρίσεως, καὶ
ἡ αὐθάδης διαγωγὴ τινῶν ἀξίωματικῶν τῆς, ἥτις, σκο-
πὸν προθεμένη νὰ διεγείρῃ δυσαρρεσκείας εἰς τὴν πατρί-
δα ἡμῶν, καὶ νὰ παροξύνῃ τὰς διαθέσεις τῶν φίλων τῆς
εἰρήνης, προξενοῦν ὄχι μικρὰς δυσχερείας εἰς ἡμᾶς.
'Αλλ' ἐν παρόδῳ μόνον λέγω ταῦτα. »

Καὶ τῶν οὗτοι ἐν παρόδῳ τὰ ἔλεγε, καὶ χωρὶς νὰ ἔ-
χῃ κατὰ νοῦν νὰ ὠρελῇ ἢ ἐξ αὐτῶν, θέλων, νὰ δικαι-
ολογήσῃ τοιοῦτοτρόπως τὴν πολιτικὴν του, ἢ νὰ κάμῃ
ἐπίδειξιν τῆς ἀξίας αὐτῆς, ἀξίας καταφανομένης ἄλ-
λως τε ἀπὸ τὰ προσκόμματα τὰ ὁποῖα πρὸ τῶν πο-
δῶν του ἐτέθησαν. Μὴ ὦν κενόδοξος, ἡ ἄσματος, ἐπρο-
πάθει μόνον νὰ νικήσῃ τὰ προσκόμματα ταῦτα, καὶ ὅ-
χι νὰ τὰ καταδείξῃ.

Ἐνῷ δὲ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος ἐ-
φαίνετο ἐξασφαλισθεῖσα, ἐνῷ καὶ αὐτοὶ οἱ ὁμοσπονδικοὶ
ἐκλονίζοντο, ἐνῷ μέτρα ἀπότομα, προτεινόμενα πρὸς
τὰ βουλευτικὰ σώματα κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ἤδυναντο
νὰ καταστήσωσιν ἀναπόφευκτον τὸν πόλεμον, ὁ Βασιγ-
κτῶν, χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου καιρὸν, διὰ διαγγέλματός
του πρὸς τὴν γερούσιαν ἀνήγγειλεν ὅτι διώρισεν ἑκτα-
κτον ἀπεσταλμένον παρὰ τῇ αὐτῇ τοῦ Λονδίνου τὸν
Γεύ, ἕνα τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τοῦ Ὁμοσπονδικοῦ
κόμματος, λαβόντα τὴν ἐντολὴν νὰ συμβιβάσῃ τὰς με-
ταξὺ τῶν ἐθνῶν ἐρίδας.

Ἡ Γερουσία ἐπέκρινε παραχρῆμα τὴν ἐκλογὴν ταύτην.

Ἡ ἀγανάκτησις τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὑπερέβη τότε
πάντα ὅρον. Ἐπεζήτησε αὐτὴ τὸν πόλεμον ὡς μέσον διὰ
τοῦ ὁποίου νὰ μεταβάλῃ τὴν πολιτικὴν. Μόνῃ ἡ παρά-
ταξις τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων πα-
ρεῖχεν ἐλπίδας πολέμου. Τεταραγμένων οὕτω πως ὄν-
των τῶν πραγμάτων, τῆς δυσαρρεσκείας αὐξανούσης,
ἄκουσμα ὁποῖον δῆποτε ἐκ τῆς Εὐρώπης, προσβολὴ τις
νέα κατὰ τῆς σημαίας τῶν ἀμερικανῶν, τὸ ἐλάχιστον
τελοσπάντων συμβάν ἤδυνάτο νὰ προκαλέσῃ τὰς ἐχ-
θροπραξίας. Ἀλλ' ἡ ἄμεσος καὶ ὀριστικὴ τοῦ Βασιγ-
κτῶνος διαγωγὴ μετέβαλεν ἐνρῶπῃ ὀφθαλμοῦ τὸν ῥοῦν
τῶν συμβάντων· αἱ διαπραγματεύσεις ἦτον ἐνδεχόμε-
νον νὰ ἐπιτύχωσι, καὶ αὗται ἐδίδαν τὸ δικαίωμα εἰς τὴν
κὺβερνήσιν νὰ περιμένῃ ἂν δὲν ἐλάμβαναν καλὴν ἐκ-
βασιν, ἡ κυβέρνησις ἦτον πάλιν εἰς καιρὸν νὰ κηρύξῃ
αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὸν πόλεμον καὶ νὰ τὸν διευθύνῃ, προφυ-

λάττουσα οὕτω τὴν πολιτικὴν τῆς ἀπὸ πᾶσιν θανατη-
φόρον προσβολῇ.

Θέλων δὲ νὰ δώσῃ εἰς τὰς διαπραγματεύσεις τὸ κῦ-
ρος ἐξουσίας ἰσχυρᾶς καὶ ἐδραίας, ἐνῷ εἰς τὸ ἐξωτε-
ρικὸν κατέστρεφε τὰς ἐλπίδας τῶν ἀντιπάλων του, ἀ-
πεφάσισε νὰ καταστείλῃ καὶ τὰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τολ-
μήματα αὐτῶν. Ἡ ἐκ μέρους κομητειῶν τινῶν τῆς Πεν-
συλβανίας ἀντίστασις κατὰ τῆς εἰσπράξεως τοῦ ἐπὶ τῶν
οἰσπνευματῶν φόρου εἶχε λάβει τὸν χαρακτῆρα ἀπο-
στασίας. Διεκήρυξε λοιπὸν τὴν σταθεράν, ἀπόφασιν του
νὰ καταστήσῃ βεβαίαν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων, καὶ
πρὸς τοῦτο συνεκάλεσε τὴν ἐθνοφυλακὴν τῆς Βιργινίας,
τῆς Μαριλάνδης, τοῦ Νεογέρσεϋ, καὶ αὐτῆς τῆς Πεν-
συλβανίας, μετεσχημάτισεν αὐτὴν εἰς στρατιωτικὰ σώ-
ματα, μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς τὰ ἀποστατήσαντα
μέρη, ἔχων τὴν πρόθεσιν ν' ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀρχη-
γίαν τοῦ στρατοῦ, ἂν ἡ πάλῃ ἦθελε καταντῆσαι σοδρά·
καὶ δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Φιλαδελφίαν, παρ' ἀφοῦ
ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ ἀποστάται δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξακολου-
θήσωσιν αὐτὴν. Καὶ τῶν οὗτοι, διελύθησαν ἅμα ὁ στρατὸς
ἐκινήθη κατ' αὐτῶν, μικρὸν δὲ μέρος αὐτοῦ ἔμεινεν ἐ-
φεδρεῦον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα.

Τότε ὁ Βασιγκτῶν, ἠθάνθη τὴν σοδράν, ἀλλὰ βα-
θεῖαν ἐκεῖνην εὐχαρίστησεν, ἥτις, εἰς τὰς ἐλευθέρας πο-
λιτείας, ἐπιτρέπεται ἐνίοτε εἰς μόνους τοὺς ἀπορασί-
ζοντας νὰ ἐκκληρώσῃσι θαρράλῳς τὸ καθῆκον τοῦ ἀ-
νωτάτου ἀρχοντος. Πανταχοῦ καὶ ἰδίως εἰς τὰς Πολιτεί-
ας, τὰς μᾶλλον πλησιαζούσας πρὸς τὰ ἀποστατήσαν-
τα μέρη, οἱ φρόνιμοι τῶν πολιτῶν ἠθάνθησαν τὸν κίν-
δυνον καὶ τὴν ὁποῖαν εἶχαν ὑποχρεώσιν νὰ συνδράμωσι
τὴν ἐξουσίαν πρὸς διατήρησιν τῶν νόμων. Αἱ ἀρχαὶ ἐ-
φάνθησαν εὐτολμοί, ὁ στρατὸς πρόθυμος· ἡ δὲ κοινὴ
γνώμη, ἰσχυροτάτη οὕτα, ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὰς ψευ-
δεῖς καὶ πονηρὰς εἰσηγήσεις τῶν ὑποκινήσαντων τὴν
ἀποστασίαν φατριαστῶν, καὶ οὕτως ὁ Βασιγκτῶν ἐξε-
πλήρωσε τὸ χρέος του, ἔχων ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν συγκατά-
θεσιν καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῶν συμπολιτῶν του.

Ἡ ἀμοιβὴ αὕτη ἦτον μετριωτάτη, συγκρινομένη πρὸς
νέας πικρίας τὰς ὁποίας ἐδοκίμασε. Κατὰ τὴν ἰδίαν
σχεδὸν ἐποχὴν, οἱ ὑπουργοὶ του, ἥτοι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι
οἵτινες εἰργάσθησαν καὶ ἐδοξάσθησαν μετ' αὐτοῦ, ἀπε-
μακρύνθησαν τῶν δημοσίων πραγμάτων. Ἡ κατὰ τοῦ
Ἀμιλτῶνος δυσαρρεσκεία ἠῤῥανεν ὀσημέραι. Ἀφοῦ οὗτος
ἐκατέρησε παλαιῶν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, καθὼς ἀπῆ-
τουν τὰ οἰκονομικὰ σχέδιά του καὶ ἡ τιμὴ του, εὐρέθη
τελοσπάντων εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προσηλώσῃ τὴν προ-
σοχὴν του εἰς ἐαυτὸν καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν του, καὶ
παρητήθη. Ὁ Κνός ἐμμήθη αὐτόν. Ὅτε λοιπὸν ὁ Γεύ,
ἐπανελθὼν ἐκ Λονδίνου, ἀνήγγειλε τὴν ἐκβασιν τῆς δι-
απραγματευσέως του, τῆς ὁποίας μόνῃ ἡ γνωστοποίη-
σις ἤρκεσε νὰ διεγείρῃ μεγάλῃν κατακραυγὴν, ὁ Βα-
σιγκτῶν εὐρέθη περιστοιχισμένος ἀπὸ ἄνδρας νέους,
ἐνθέρμους μὲν φίλους καὶ ὁπαδοὺς τῆς πολιτικῆς του,
ἀλλ' ἔχοντας πολὺ ὀλιγοτέραν βαρύτητα τῆς τῶν προ-
κατόχων αὐτῶν.

Ἡ συνθήκη δὲν ἦτον πλήρης, ὡς ὅλοι τὴν ἐπεθύ-
μουν. Αὕτη δὲν ἔλυε μὲν ὅλα τὰ ζητήματα, καὶ δὲν ἐ-
χορήγει εἰς τὰς ὁμοσπονδούς Πολιτείας ὅλας τὰς ἐγ-
γυήσεις, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἐδίδε πέρας εἰς τὰς κυ-
ριωτέρας τῶν δύο λαῶν διαφορὰς. Ὑπέσχετο τὴν ὁλο-
σχερῇ ἐκτέλεσιν, ἀναβληθεῖσαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖ-
νης ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας, ὅλων τῶν μετ' αὐ-
τῆς, κατὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀνεξαρτησίας, γενομέ-

νων συμβάσεων, καὶ ἤνοιγε τὴν ὁδὸν εἰς νέας καὶ εὐνοικωτέρας διαπραγματεύσεις. Ἐβεδάιου τελοσπάντων τὴν εἰρήνην, ἥτις ἐμετρίαζε τὰ ὅποια ἄφινεν αὕτη εἰσέτι ὑπάρχοντα δεινὰ.

Ὁ Βασιγκτὼν δὲν ἐκυριεύθη ἀπὸ κἀνένα διαταγμῶν. ἦτον προικισμένος μὲ σπάνιον θάρρος, ὥστε ἐμενε πάντοτε προσηλωμένος εἰς τὸν κύριον σκοπὸν, καὶ ὑπέφερε. χωρὶς νὰ μεμψιμοιρῇ, τὰς ἀτελείας καὶ τὰς ἐλλείψεις τῶν τετελεσμένων πραγμάτων. Ὅθεν, ἐγνωσποίησεν ἀμέσως τὴν συνθήκην πρὸς τὴν γερουσίαν ἥτις, ἐπεκύρωσεν αὐτὴν, ὑπὸ τὸν ὅρον τροπολογίας τινὸς ἢ ὅποια ἐμελλε νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ζήτημα ἐμενε εἰσέτι μετέωρον. Ἡ ἀντιπολίτευσις κατέφυγε τότε εἰς τὰ ἔσχατα μέτρα. Ἀναφορὰ ἐστάλησαν ἀπὸ τὸ Βοστὸν, τὸ Νεοβόρακον, τὸ Βαλτιμόρ, καὶ ἀλλαχόθεν, ἀποδοκιμάζουσαι τὴν συνθήκην, καὶ ἀπαιτοῦσαι ἀπὸ τὸν πρόεδρον νὰ μὴν ἐπικυρώσῃ αὐτήν. Ταραχαὶ συνέβησαν εἰς τὴν Φιλαδελφίαν, καὶ ὁ δῆλος, διατρέχων τὴν πόλιν, ἔφερε προσηρτημένα εἰς ῥάβδον τὰ ἄρθρα τῆς συνθήκης, τὰ ὅποια αἱ ἔκαυσε, μὴ ὄλην τὴν ἐπισημότητα, ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ πρέσβους καὶ τοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Βασιγκτὼν, ὅστις εἶχε τότε μεταβῇ εἰς τὸ Μούντ-Βερνόν, ἔσπευσε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν Φιλαδελφίαν, καὶ ἀμέσως συνεκάλεσε τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐσκέφθη ἂν ἡ συνθήκη ἔπρεπε νὰ ἐπικυρωθῇ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ προτίμησιν. Ὁ Βασιγκτὼν δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὰς προσοχὴν, καὶ ἐπεκύρωσε τὴν συνθήκην. Ὁ Ῥανδόλφος παρητήθη. Ἡ Βρετανικὴ κυβέρνησις παρεδέχθη τὴν ζητηθεῖσαν τροποποίησιν, καὶ ἐπικύρωσε καὶ αὕτη τὴν συνθήκην. Τώρα πλέον δὲν ἐμενε ἄλλο παρὰ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἐχρειάζοντο νομοθετικαὶ ἀποφάσεις καὶ ἡ μεσολάβησις τῶν βουλευτικῶν σωμάτων. Ἡ πάλιν ἤρχισεν εἰς τὴν βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων. Πολλὰκις ἡ ἀντιπολίτευσις ὑπερίσχυσε, λαβούσα τὴν πλειοψηφίαν. Ὁ Βασιγκτὼν ἐπέμενε εἰς τὰς προτάσεις του, ἐν ὀνόματι τοῦ συντάγματος, τὸ ὅποιον ἐπίσης ἐπεκαλοῦντο καὶ οἱ ἀντιπαλοὶ του κατ' αὐτοῦ. Τελοσπάντων, μόλις μετὰ παρέλευσιν ἑξ ἑβδομάδων, διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ εἰρήνη, καὶ διότι γενικὴ ἦτον ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μείνῃ ἄκαμπτος, καὶ ἀφοῦ ἡ ἀντιπολίτευσις εἶχεν ἀπαυθῆσαι, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ νικηθῇ, τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συνθήκης μέτρα ἐγείναν παραδεκτὰ διὰ πλειοψηφίας τριῶν ψήφων.

Ἐκτὸς τῶν βουλευτικῶν σωμάτων, εἰς τὰς δημοσίας συναθροίσεις καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἡ μανία τοῦ πατριασμοῦ ὑπερέβη τὰ ὅρια. Πανταχόθεν, κατὰ πᾶσαν πρωίαν, ἀπευθύνοντο κατὰ τοῦ Βασιγκτὼν ἀναφοραὶ, περιέχουσαι κατακρίσεις, ἐπιστολαὶ ἀνώνυμοι, λοιδορίαι, συκοφαντίαι, ἀπειλαί. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀδιάφορος τοῦ ἀνδρὸς χαρακτὴρ προσεβλήθη ἀναισχύτως. Ἀπαθὴς ἐμενε εἰς ὅλα ταῦτα ὁ Βασιγκτὼν. Εἰς τὰς ἀναφοράς ἀπεκρίνεται. Ἀτίποτε δὲν ὀφείλω ν' ἀπαντήσω. Ἐξήγησα τὸ περὶ τῆς συνθήκης αἰσθημά μου, ἐπικυρώσας αὐτήν. Αἱ ἀρχαὶ τὰς ὁποίας ἀκολούθῳν παρεδέχθη αὐτήν, ἐγείναν πρὸς ὅλους γνωσταί. λυποῦμαι διὰ τὴν διαφορὰν τῶν πολιτικῶν φρονημάτων. Ἄλλ' ἂν ἀρεταὶ τινες, φανερωθεῖσαι κατὰ τὴν διάρκειαν βίου μακροῦ καὶ δυσχεροῦς, μὲ κατέστησαν ἄξιον μικρᾶς

τινος ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν μου ἐμπιστοσύνης, ἃς ἦναι οὗτοι βέβαιοι ὅτι αἱ ἀρεταὶ αὗται ὑπάρχουν εἰσέτι εἰς ἐμέ, καὶ θέλω πάντοτε ὁδηγεῖσθαι ἀπὸ αὐτὰς, ὅσας προέκειται περὶ τῆς τιμῆς, τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς κοινῆς ἡμῶν πατρίδος. »

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΣ ΠΕΤΡΟΣ,

Ἡ

Ο ΚΟΖΑΚΟΣ ΠΟΥΓΑΤΣΕΦ.

—ο—

Κατὰ τὸ 1762 Πέτρος ὁ Γ. ἐκθρονισθεὶς τοῦ Ῥωσικοῦ Θρόνου, ἐφυλακίσθη εἰς Ῥόβοκα, μικρὸν αὐτοκρατορικὸν παλάτιον, τεσσαράκοντα περίπου χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Πετρούπολεως. Ἀποθανὼν δὲ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τῆς φυλακισέως του, καὶ τὸν τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετεκομίσθη εἰς τὴν ἐν Πετρούπολει μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νεύσκυ, καὶ ἐξετέθη, ἐπὶ νεκρικῆς κλίνης. ὅπου πάντες, κατὰ τὴν ῥωσικὴν συνήθειαν, προσήλθον καὶ τὸν ἡσπάσθησαν. Ἀκολούθως ἐτάφη εἰς τὸν ναὸν τῆς μονῆς ταύτης, χωρὶς ἰαθέσων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ οὐδὲν λίθον ἢ ἐπιγραφήν. Μολοντί ὁ θάνατος τοῦ ἐγένετο γνωστὸς εἰς ὅλον τὸ κράτος, πολλοὶ μολοντοῦ ἀπατεῶνες ἀπὸ διαφόρους μακρυὰς τῆς αὐτοκρατορίας ἐπαρχίας, ἀνεφάνησαν ἀντιποιοῦμενοι τὸ ὄνομα καὶ τὸν θρόνον τοῦ δυστυχοῦς τούτου αὐτοκράτορος.

Ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἐκ Βορονέζης, ὑποδηματοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, λαβὼν τὸ ψευδὲς ὄνομα Πέτρος τοῦ Γ, συνελήφθη παρευθὺς καὶ ἐθανατώθη. Ὁ δεῦτερος λειποτάκτης τις τοῦ συντάγματος τοῦ Ὀρλόφ, ὀνομαζόμενος Τζερνίσεφ, ἐφάνη κατὰ τὸ 1770, εἰς τὴν μικρὰν κώμην τῆς Κοπέγκας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κριμαίας, ἐνὺ ἀπόσπασμα ῥωσικῶν στρατευμάτων διέβηνεν ἐκεῖθεν οὗτος ὑποστριζόμενος, ὑπὸ τινων Ῥώσων ἱερέων τῆς αἰρέσεως τῶν Ῥοσκονίκων, ἢ ἑτεροδόξων, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ τοῦ ναοῦ, καὶ ἦν ἐγγὺς ν' ἀνηγορευθῇ αὐτοκράτωρ. ὅτε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος, πληροφορηθεὶς περὶ τῶν διατρεχόντων εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν, μετὰ πολυαριθμοῦ στρατοῦ, καὶ συλλαβὼν τὸν Τζερνίσεφ, τὸν ἐθανάτωσεν. Ὁ τρίτος ἦν χωρικός τις ἀνήκων εἰς τὸν Βορονζόφ, ὅστις λειποτακτής ἐκ τῶν γαιῶν του, ἠναγκάσθη νὰ ζῇ τοῦ λοιποῦ, μετὰ τῶν ἐν Δουβόρσκα ἐπὶ τοῦ Βόλγα διαιτωμένων Κοζάκων. Ἀπόσπασμα δὲ τῶν Κοζάκων τούτων, ἀναχωρήσαν τὴν ἀνοιξὶν τοῦ ἔτους 1772 διὰ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ ῥωσικοῦ στρατοῦ, συνεκάλεσεν αὐτὸ ἐντὸς ταχυδρομικοῦ τινοῦ καταστήματος, κειμένου ἐπὶ τῶν ἐρήμων πεδιάδων, τῶν μεταξὺ Βόλγα καὶ Τανάιδος καὶ διαβεβαιώσας αὐτὸ, ὅτι ἦν Πέτρος ὁ Γ'. τὸ ἐπεισε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ αὐτοκράτορα. Λαβὼν δὲ τὸν ὄρκον τῆς πίστεως των, διώρισεν ἀξιωματικούς καὶ ὑπουργοὺς τοῦ Κράτους. Ἄλλ' ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας του, ὁ ἀρχηγὸς τῶν περὶ τὴν στρατευμάτων ἐξέβαλε τῆς ἀπάτης τοῦς λαθραίους στρατολογηθέντας στρατιώτας, καὶ βοηθούμενος ὑπ' αὐτῶν, συνέλαβε τὸν